

KRIJIMI I QIELLIT DHE TOKËS

Në fillim Perëndia krijoi tokën dhe qiejt. Por toka ishte e shkretë dhe e

UDHA E SHPËTIMIT

shkretë. Pastaj Perëndia krijoi tokën dhe qiejt.

Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet dritë!» E drita u bë.

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima në shtirje për të ndarë ujërat dhe për të mbajtur në dy vende të ndryshme!» Dhe ashtu u bë. Pastaj

Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet qiejt për të mbajtur ujërat në shtirje.

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima të gjelbra dhe të vogla në tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima të gjelbra dhe të vogla në tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima të gjelbra dhe të vogla në tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima të gjelbra dhe të vogla në tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima të gjelbra dhe të vogla në tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima të gjelbra dhe të vogla në tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima të gjelbra dhe të vogla në tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima të gjelbra dhe të vogla në tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima të gjelbra dhe të vogla në tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima të gjelbra dhe të vogla në tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima të gjelbra dhe të vogla në tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

Pastaj Perëndia dhe urdhër: «Le të bëhet bima të gjelbra dhe të vogla në tokë për të bërë bima të gjelbra dhe të vogla.»

ose

BIBLA ME DY FJALË

Fjala e Zotit është pishtar për rrugën time; ajo më jep dritë për çdo hap që vijon.

KRIJIMI I QIELLIT DHE TOKËS

Në fillim Perëndia krijoi tokën dhe qiellin. Por toka ishte e shkretë dhe e zbrazët. Oqeani i tërbuar që mbulonte gjithçka ishte gëlltatur me errësirë të plotë, ndërsa Shpirti i Perëndisë lëvizte mbi ujëra.

Perëndia dha urdhër: «Le të bëhet drita!» E drita u bë.

Pastaj Perëndia dha urdhër: «Le të bëhet një shtirje për të ndarë ujërat dhe për t'i mbajtur në dy vende të ndryshme!» Dhe ashtu u bë. Prandaj Perëndia bëri një shtirje atmosferike që i ndau ujërat nën shtirje nga ato mbi shtirje.

Pastaj Perëndia dha urdhër: «Le të bashkohen në një vend ujërat që janë nën qiell që të duket terikul!» Dhe ashtu u bë. Perëndia terikun e quajti 'tokë' kurse ujërat e bashkuara 'det'. Çdo gjë ishte pikërisht siç e donte Perëndia. Pastaj, Perëndia dha urdhër: «Le të gjelbërojë toka me gjithfarë bimësh, farëdhënëse dhe frutdhënëse, secila (në gjendje të shtohet) sipas gjinisë së saj!» Dhe ashtu u bë.

Pastaj Perëndia dha urdhër: «Le të duken dritëdhënësit në qiell për ta ndarë ditën nga nata, për të pasur shenja për të kremte, për ditë e për vite. Për këtë Perëndia bëri dy dritëdhënëse të mëdhenj të madhin për të rregulluar ditën, të voglin për të rregulluar natën. Bëri edhe yjet gjithashtu.

Perëndia dha urdhër: «Le të gëlohet në ujëra me gjithfarë qeniesh të gjalla, dhe ajri të mbushet me zogj!» Prandaj Perëndia i krijoi qeniet e mëdha detare, gjithfarë qeniesh që jetojnë në ujëra, dhe gjithfarë zogjsh, secila qenie (në gjendje të shtohet) sipas gjinisë së saj. Çdo gjë ishte pikërisht siç e donte Perëndia.

Pastaj Perëndia urdhëroi: «Le të nxjerrë toka gjithfarë kafshësh: të egra dhe të buta, të mëdha dhe të vogla, secila (në gjendje të shtohet) sipas gjinisë së saj!»

Pastaj Perëndia tha: «Tani le ta bëjmë njeriun në shëmbëllimin tonë, të ngjashëm me ne. Ai do të ketë pushtet mbi peshqit, zogjtë e të gjitha kafshët, të egra dhe të buta, të mëdha e të vogla!» Kështu Perëndia e krijoi njeriun sipas shëmbëllimit të tij. Krijoi mashkull e femër.

Pastaj Zoti mori disa elemente kimike nga toka dhe bëri një njeri, e gjallëroi me frymë jetëdhënëse dhe njeriu filloi të jetojë.

Pastaj Zoti Perëndi mbolli një kopsht në krahinën e Edenit. Atje bëri të rriten nga toka gjithfarë pemësh. Ishin pemë të bukura dhe frutat e tyre ishin të shijshme. Perëndia atje e vendosi njeriun që e kishte krijuar. Në mes të kopshtit gjendeshin dy pemë (të veçanta): frutat i njerës jepnin jetë (të përjetshme), kurse frutat e tjetrës njohjen e së mirës dhe së keqes.

Kështu Zoti Perëndi e vendosi njeriun në kopshtin e Edenit që ta punonte e ta ruante. Ai i tha njeriut: «Mund t'i hash lirisht frutat nga çdo pemë në kopsht, përveç frutave nga

pema që jep njohjen e së mirës dhe së keqes. Ndalohet t'i hash frutat nga ajo pemë. Përndryshe aty për aty do të dënohesh me vdekje.»

Zoti Perëndi tha me vete: 'Nuk është mirë që njeriu të mbetet vetëm: do t'i bëj një shoqe të përshtatshme (për ta plotësuar).

Pastaj Zoti Perëndi e vuri njeriun në një gjumë të rëndë, dhe gjatë gjumit i nxori një brinjë dhe vendin e saj e mbuloi me mish. Nga brinja që ia mori njeriut, Zoti Perëndi bëri gruan dhe ia solli njeriut. Pastaj njeriu tha: «Më në fund, ja një nga gjinia ime - kocka e nxjerrë nga kocka ime dhe mishi i nxjerrë nga mishi im. Grua e ka emrin, sepse nga njeriu doli.» Për këtë njeriu e lë babain dhe nënën e bashkohet me gruan e tij, dhe këta të dy bëhen një. Njeriu dhe gruaja ishin të dy krejt të zhveshur, por nuk u vinte turp.

KRYENGRITJA E NJERIUT

Gjarpri ishte më dinak se të gjitha shtazët e fushës që i kishte bërë Zoti Perëndi. Ai i tha gruas: «A me të vërtetë tha Perëndia të mos i hani frutat nga pemët e kopshtit?» Gruaja iu përgjigj gjarprit: «Natyrisht, lejohet t'i hamë të gjitha, përveç frutave të pemës që gjendet në mes të kopshtit. Perëndia tha: Mos i hani ato, mos i prekni, përndryshe do të vdisni!»

Por gjarpri i tha gruas: «Mos beso. Ju nuk do të vdisni aspak! Perëndia e di që porsa t'i hani, do t'ju hapen sytë dhe do të dini gjithçka, pikërisht si

Perëndia. Atëherë do të jeni zotërinj të vetvetes.»

Gruaja e vështroi pemën: ishte madhështore, frutat e saj i dukeshin tërheqëse, dhe mendoi: me anë të tyre mund ta marr gjithëdijen! Ajo këputi një frut, hëngri një copë të vogël, ia dha burit, dhe ai e hëngri.

Sapo i hëngren, të dyve iu hapën sytë dhe kuptuan se ishin krejtësisht të zhveshur. Prandaj kapën disi disa gjethe fiku dhe me to bënë për vete një lloj mbulese.

Atë mbrëmje, kur u fladit, ata dëgjuan Zotin Perëndi si po kalonte përmes kopshtit. U fshehën mes pemëve, por Perëndia e thimi njeriun dhe i tha: «Ku je?» Njeriu iu përgjigj: «Dëgjova se si u afrove përmes kopshtit; kisha frikë dhe u fsheha nga ti, sepse jam lakuriq.» Pastaj i tha: «Po kush të tregoi se je lakuriq? A i hëngre frutat e ndaluara?» Njeriu iu përgjigj: «Gruaja që ma ke dhënë, ajo më dha një frut dhe unë e hëngra.»

Atëherë Zoti Perëndi e pyeti gruan: «Përse bërë ashtu?» Gruaja iu përgjigj: «Gjarpri është fajtor. ai më shtyri të bëj ashtu.»

Pastaj Zoti Perëndi i tha gjarprit: «Ti do të jesh i mallkuar! Ti, i vetmi nga të gjitha kafshët, do të zvarritësh me barkun tënd dhe do të hash pluhur gjatë tërë jetës sate. Unë përcaktoj që kjo armiqtësi të mbetet ndërmjet teje dhe gruas, dhe ndërmjet pasardhësve të tu dhe pasardhësve të saj; njëri nga pasardhësit e gruas do të të shtypë kokën, por ti do t'ia godasësh thembrën.»

VULLNETI I PERËNDISË

E gruas i tha: «Do të t'i shtoj vështirësitë në kohën e mbarsjes, dhe me dhimbje do t'i lindësh fëmijët. Megjithatë, do të ndiesh dëshirë për burrin tënd, por ai do të të t'iranojë.»

Njeriut i tha: «Meqë e ke dëgjuar gruan tënde dhe e ke shkelur urdhrin tim, toka do të jetë e mallkuar. Ajo do të prodhojë gjëmba dhe ferra. Gjatë gjithë jetës sate do të bësh punë të rëndë për t'u ushqyer me prodhimin e saj. Me djersën e ballit do ta fitosh bukën. Më në fund ti do t'i kthehesh dheut nga i cili u bërë. Pluhur ishe dhe në pluhur do të kthehesh.»

Adami e quajti gruan e tij Hava, sepse ajo ishte nëna e gjithë njerëzimit. Zoti Perëndi bëri roba nga lëkura dhe i veshi ata.

Pastaj e dëboi njeriun nga kopshti i Edenit, sepse tha me vete: Tani njeriu u bë si njëri nga ne sepse është i lirë të bëjë gjithçka. Nuk do ta lejojmë t'i hajë edhe frutat nga pema që jep jetë (të përjetshme), përndryshe do të jetojë përgjithmonë. Le ta punojë tokën nga e cila edhe u krijua.

Perëndia ruante hyrjen e kopshtit të Edenit me anë të qenieve engjëjlore të fuqishme dhe të shpatës së zjarrtë. Askush nuk lejohej t'i afrohej pemës që jep jetë (të përjetshme).

Adami fjeti me gruan e tij Havën e ajo mbeti shtatzënë. Ajo lindi një djalë, e tha: «Me ndihmën e Perëndisë kam lindur një djalë.» Prandaj e quajti Kain. Më vonë ajo lindi edhe një djalë tjetër, Hevelin. Heveli u bë bari, ndërsa Kaini u bë bujk.

Populli izraelit u largua nga Refidimi, dhe ditën e parë të muajit të tretë, pas nisjes së tyre nga Egjipti, ata erdhën në malin e Sinait. Atje ata ngritën kampin në rrëzë të malit të Sinait, dhe Mosheu u ngjit në mal për t'u takuar me Perëndinë.

Zoti e thirri nga mali dhe i tha t'u thotë izraelitëve, pasardhësve të Jakobit: Tani, në qoftë se ju do të më dëgjoni dhe do t'i përmbaheni besëlidhjes sime, ju do të jeni populli im i vetëm. Mbarë toka është e imja, por ju do të jeni populli im i zgjedhur, i vetmi popull që më është kushtuar, dhe ju do të më shërbeni si priftërinj.» Kështu Mosheu zbriti dhe thirri udhëheqësit e popullit për t'i mbledhur dhe u tha gjithçka që Zoti e kishte urdhëruar. Pastaj mbarë populli iu përgjigj njëzëri: «Ne do të bëjmë gjithçka që Zoti na ka thënë,» dhe Mosheu ia përcolli Zotit.

Ditën e tretë në mëngjes bubullinte dhe vetërinte, në mal u shfaq një re e dendur, dhe u dëgjua një sinjal borie. Në kamp mbarë populli dridhej nga frika.

Mosheu i çoi jashtë kampit për t'u takuar me Perëndinë, dhe ata qëndronin në rrëzë të malit. Mbarë mali i Sinait ishte mbuluar me tym, sepse Zoti kishte zbritur në të në formë zjarri. Tym i dilte si të ishte një furrë e madhe atje, dhe mbarë populli dridhej frike. Tingulli i borisë shtohej. Mosheu foli dhe Perëndia iu përgjigj me bubullimë.

Perëndia foli dhe këto janë fjalët e tij: «Unë jam Zoti, Perëndia jote, i cili të nxori nga Egjipti, ku ti ishe skllav.

Përveç meje, mos adhuro asnjë perëndi tjetër.

Mos bëj për vete piktura nga asgjë në qiell, në tokë ose në ujërat nëntokësore. Mos u përkul para asnjë idhulli për ta adhuruar, sepse unë jam Zoti, Perëndia jote, dhe nuk lejoj asnjë rival. Unë i ndëshkoj ata që më urrejnë, edhe pasardhësit e tyre gjer në brezin e tretë dhe të katërt. Por e tregoj dashurinë time ndaj mijëra brezave atyre që më duan dhe dëgjojnë ligjet e mia.

Mos e përdor emrin tim për qëllime të keqija, sepse unë, Zoti, Perëndia jote, do të ndëshkoj çdokënd që e shpërdoron emrin tim.

Respekto ditën e shtatë dhe mbajeni për adhurimin tim. Ke gjashtë ditë për të kryer punën tënde, por dita e shtatë është një ditë pushimi, e cila më është kushtuar. Atë ditë askush të mos punojë - as ti, as fëmijët e tu, skllavërit e tu, kafshët e tua, as të huajt që banojnë në vendin tënd. Brenda gjashtë ditësh unë, Zoti, i krijova Tokën, qiellin, detin dhe gjithçka që banon në to, por ditën e shtatë pushova së punuari. Për këtë arsye unë, Zoti, e bekova ditën e shtatë dhe e menjanova si ditë pushimi.

Respekto atin dhe nënën tënde, që të jetosh për shumë kohë në tokën që po të jap unë.

Mos bëj vrasje.

Mos bëj tradhti bashkëshortore.

Mos vidh.

Mos akuzo ndokënd me të padrejtë.

Mos lakmo pas shtëpisë së ndokujt tjetër; mos lakmo pas gruas, skllavëve, bagëtisë, gomarëve të tij ose ndonjë gjëje tjetër që i takon atij.»

Kur populli dëgjoi bubullimën dhe zërin e borisë dhe panë vetëtimën dhe malin që po lëshonte tym, ata dridheshin nga frika dhe qëndronin shumë larg. Ata i thanë Mosheut: «Në qoftë se ti flet me ne, ne do të dëgjojmë, por kemi frikë se në qoftë se Perëndia flet me ne, të mos vdesim.»

Mosheu iu përgjigj: «Mos kini frikë; Perëndia erdhi vetëm për t'ju vënë në provë që të vazhdoni ta dëgjoni, që të mos mëkatoni.»

LINDJA E SHPËTIMTARIT TË PREMTUAR

Në muajin e gjashtë të barrës së Elishevës, Perëndia e dërgoi engjëllin Gavriel në një qytet të Galileesë, që quhet Necaret, te një e virgjër me emrin Mirjam. Ajo ishte e fejuar me një burrë me emrin Josef, që ishte nga fisi i mbretit David. Engjëlli erdhi te Mirjama dhe i tha: «Të përshëndes, o e zgjedhur! Zoti është me ty!» Mirjama u tremb nga këto fjalë dhe nuk e dinte ç'do të thoshin. Engjëlli vazhdoi: «Mos ki frikë, o Mirjam, sepse Perëndia të ka zgjedhur (të lindësh Mesinë). Ti do të mbetesh shtatzënë dhe do të lindësh një djalë. Do t'ia vësh emrin Jesu. Ai do të jetë i madh dhe do të quhet Bir i të Lartit (Perëndi). Zoti Perëndi do t'ia japë mbretërinë e Davidit, stërgjyshit të tij. Do të sundojë përgjithmonë mbi

pasardhësit e Jaakovit. Sundimi i tij do të jetë pa fund.»

Mirjama e pyeti engjëllin: «Si do të ndodhë kjo? Unë jam akoma e virgjër!» Ai iu përgjigj: «Shpirti i Zotit do të zbresë në ty dhe fuqia e Tij do ta realizojë këtë. Për këtë arsye ky fëmijë që do ta lindësh do të quhet I Shenjti, Biri i Perëndisë.»

Mirjama tha: «Unë e lavdëroj Zotin dhe këndoj nga gëzimi për Perëndinë, Shpëtimtarin tim, sepse pranoi të shikojë me pëlqim mbi mua, shërbëtoren e tij të përvuajtur. Që tani njerëzit do të më quajnë të lumtur brez pas brezi, sepse punë të mëdha më bëri Zoti, ai që është i pushtetshëm dhe i shenjtë. Mëshira e tij kurrë nuk pushon; ua dhuron të gjithë atyre që e nderojnë, brez pas brezi.»

Ajo lindi një djalë, të parëlindurin, e mbështolli (shtrënguar) me rripa stofi dhe e shtriu në një grazhd, sepse nuk kishin gjetur strehim tjetër.

Në atë vend rrinin barinj të fushës. Gjatë natës ishin në fushë dhe i ruanin kopetë e tyre. Engjëlli i Zotit iu afrua, drita e pranisë së Zotit ndriti rreth tyre, dhe ata u trembën shumë. Engjëlli u tha: «Mos kini frikë, sepse po vij te ju për t'ju dhënë një lajm të mirë për të cilin do të gëzohet i tërë populli i Izraelit. Sot në qytetin e Davidit ka lindur Shpëtimtari - Mesia, Zoti. Shkoni dhe binduni vetë: ai ndodhet i mbështjellë me rripa stofi dhe i shtirë në grazhd: nga kjo shenjë do ta njihni!»

Menjëherë, me engjëllin u duk një turmë e madhe ushtrie qiellore, të cilët lavdëronin Perëndinë dhe brohonitën:

«Lavdi Perëndisë në qiell, dhe në tokë paqe popullit të zgjedhur të Tij.»

Kur engjëjt u larguan prej tyre për në qiell, barinj të i thanë njëri-tjetrit: «Ejani të shikojmë në Bet-Lehem e të shikojmë ç'ndodhi dhe çfarë na ka shpallur Zoti!»

Ata u nisën menjëherë, shkuan atje dhe gjetën Mirjamën dhe Josefin me foshnjën e vënë në grazhd. Pasi e panë, ta treguan se ç'u kishte thënë engjëlli për foshnjën. Të gjithë të pranishmit u çuditën për atë që u treguan barinjtë. Por Mirjama i ruante për vete të gjitha këto dhe mendohej vazhdimisht për to. Barinj të u kthyen në kopetë e tyre duke lavdëruar dhe duke falënderuar Perëndinë për gjithçka që dëgjuan dhe panë. Gjithçka ndodhi pikërisht siç iu kishte thënë engjëlli.

Djali rritej e forcohej. Kishte një dituri të jashtëzakonshme për vullnetin e Zotit dhe ishte e qartë se hiri i Perëndisë ishte mbi të.

Kur Jesui ishte dymbëdhjetë vjeç, ata e morën me vete për herë të parë.

RILINDJA SHPIRTËRORE ËSHTË E DOMOSDOSHME

Të nesërmen, kur Johanani pa se Jesui po i afrohej, tha: «Ja, qengji i Perëndisë, që ia shlyen mëkatën botës! Johanani, gjithashtu, dha dëshminë që vijon: «E pashë se si Shpirti i Perëndisë zbriti si një pëllumb dhe zuri vend mbi të. Më parë nuk e dija se ishte ai. Por Perëndia që më dërgoi në emrin e Tij të pagëzoja me ujë si

shenjë pendimi, më tha: 'Kur ta shohësh njeriun mbi të cilin Shpirti i Perëndisë ulet e rri mbi të, atëherë do ta dish se ai është Mesia - Ai që pagëzon me Shpirtin e Perëndisë.' Pikërisht këtë e pashë - tha Johanani - dhe garantoj se ky është Biri i Perëndisë.»

Të nesërmen Johanani qëndronte aty në të njëjtin vend bashkë me dy dishepujt e tij. Kur pa se po kalonte Jesui, tha: «Ky është qengji të cilin Perëndia na e ka dhënë për flijim.»

Jesui, i mbushur me fuqinë e Shpirtit të Zotit, u kthye në Galile, dhe lajmi për të u përhap në tërë rrethinën. Ai po mësonte në sinagogat* e tyre, dhe të gjithë e nderonin dhe e çmonin.

Kështu erdhi Jesui edhe në Nəcəret ku ishte rritur, dhe si zakonisht hyri në sinagogë ditën e shtunë. U ngrit për të lexuar Shkrimin e shenjët, dhe ata ia dorëzuan librin e profetit Jeshaja. Kur e shtjelloi rrotullin, zgjodhi vendin ku ishte shkruar: *Zoti më ka mbushur me Shpirtin e tij. Ai më ka emëruar dhe më ka ngarkuar mua t'u sjell Lajmin e mirë të varfërve, të lajmëroj lirinë e robërve, t'u kthej dritën të verbërve, t'i liroj të shtypurit.*

Një nga udhëheqësit çifutë ishte Nakdimoni; ai ishte anëtar i partisë së farisenjve. Një natë i erdhi Jesuit dhe i tha: «Ne e dimë se Perëndia të dërgoi dhe të emëroi mësues. Vetëm me ndihmën e Perëndisë njeriu mund të bëjë mrekullitë që i bën ti.» Jesui iu përgjigj: «Unë (Mesia) po të them: «Vetëm ai që lind sërish mund të ketë vend në mbretërinë e Perëndisë.» «Si mund një i rritur të lindë përsëri? - e

pyeti Nakdimoni. «A mund të kthehet në mitrën e nënës së tij dhe të lindë për herë të dytë?!» Jesui tha: «Unë (Mesia) po të them: Vetëm ai që lind me anë të ujit dhe të Shpirtit mund të hyjë në mbretërinë e Perëndisë. Ajo që lind prej njerëzve mbetet njerëzor. Ajo që është shpirtërore lind vetëm me anë të Shpirtit të Perëndisë. Mos u çuditni, kur të them: Ju të gjithë duhet të lindni sërish. Era fryn ku t'i pëlqejë. Vetëm fëshfërima e saj dëgjohet, por nuk dihet se nga vjen ose ku shkon. Kështu është me ata që lindin me anë të Shpirtit.» «Si është e mundur kjo? - pyeti Nakdimoni. Jesui iu përgjigj: «Ti je mësues i njohur në Izrael e megjithatë nuk e di? Unë do të ta tregoj shumë qartë: Ne flasim për gjërat që i njohim dhe dëshmojmë për atë që shohim. Por akush nuk është gati ta pranojë dëshminë tonë. Ti nuk më beson kur të flas për gjërat që ndodhin në tokë. Atëherë si mund të më besosh për ato që ndodhin në qiell? E megjithatë, askush nuk ka qenë në qiell, përveç meje, Birit të njeriut, që zbrita nga qielli. Dhe, sikurse Mosheu e ngriti shtyllën me gjarpër bronzi botërisht në shkretëtirë, ashtu edhe Biri i njeriut duhet të ngrihet (në kryq), që kushdo që beson në të, të ketë jetën e përjetshme.»

Po, Perëndia aq shumë e deshi botën, saqë e dha Birin e tij të vetëm, që të mos humbasë kushdo që beson në të, por të ketë jetën e përjetshme. Perëndia nuk e dërgoi Birin e vet në botë që t'i dënojë njerëzit, por që t'i shpëtojë ata.

Ati e do Birin dhe i dha fuqi të plotë. Kush beson në Birin, ka jetën e përjetshme. Kush nuk i nënshtrohet Birin, nuk do ta gjejë kurrë jetën e përjetshme, por do të mbetet gjithmonë nën zemërimin e Perëndisë.»

GËZIMI I PAJTIMIT ME PERËNDINË

Për këtë Jesui u tregoi këtë shembëlltyrë: «Ta zëmë që njëri prej jush ka njëqind dele, dhe njëra prej tyre humb rrugën. A nuk i lë atëherë të nëntëdhjetë e nëntat të kullotin në stepë, dhe shkon ta kërkojë të humburën, gjersa ta gjejë? E pasi ta gjejë, e vë mbi sup dhe gëzohet, e mban në shtëpi. Atje thërret miqtë dhe fqinjët, dhe u thotë: 'Gëzohuni bashkë me mua, sepse e gjeta delen e humbur!' Unë po ju them: Po aq, Perëndia që është në qiell më shumë gëzohet për një mëkatar që kthehet tek Ai, se sa për nëntëdhjetë e nëntë të tjerë (që tashmë janë kthyer tek Ai).

Jesui vazhdoi: «Një njeri kishte dy bij. Më i riu nga ata i tha të atit: 'Atë, më jep pjesën e trashëgimit që duhet të më takojë mua!' Pra, ai ua ndau pronën e tij të dyve. Pas disa ditësh, djali më i vogël e shiti pjesën e tij dhe shkoi në një vend të huaj, ku e harxhoi pasurinë e tij duke jetuar për shtatë palë qejfe. Kur shpenzoi gjithçka që kishte, ra në atë vend zia e bukës dhe ai filloi të hiqte keq. Në fund gjeti punë te një shtetas i atij vendi i cili e dërgoi në fushë për t'i ruajtur derrat. Ai kishte kaq uri, sa që do të ishte shumë i kënaqur edhe me

ushqimin e derrave: por edhe këtë ia ndalonin. Pasi erdhi në vete, tha: 'Edhe punëtorët e atit tim hanë dhe buka iu tepron, ndërsa unë po vdes nga uria! Do të shkoj tek im atë, dhe do t'i them: 'O atë, unë jam fajtor para teje dhe para Perëndisë; nuk meritoj më të quhem biri yt. Më prano në punë si punëtor!'

Kështu e mori rrugën për tek i ati. Ishte akoma larg, kur i ati e pa, dhe plot mëshirë i doli përpara me vrap, e përqafoi dhe e puthi. I biri i tha: 'O atë, jam fajtor para teje dhe para Perëndisë; nuk meritoj më të quhem biri yt...!' Por i ati thirri shërbëtorët dhe u tha: 'Shpejt, nxirrni jashtë rrobat më të mira dhe vishjani, dhe ia vini unazën në gisht, dhe mbathjani këpucët!

Ishte gjithashtu një i vobektë që quhej Elazar, plot me plagë. Miqtë e tij e sillnin përpara derës së të pasurit, duke shpresuar se do të ushqehet me ato që binin nga tryeza e tij. Nuk mund të mbrohej madje edhe nga qentë që vinin dhe i lëpinin plagët.

I vobekti vdiq dhe engjëjt e mbajtën dhe e ulën në tryezë pranë Avrahamit në qiell. Vdiq edhe njeriu i pasur dhe u varros. Atje poshtë në botën e të vdekurve, vuante shumë. Kur ngriti sytë, e pa Abrahamin lart me Elazarin pranë tij. Prandaj bërtiti: 'O atë Avraham, ki mëshirë për mua, dhe dërgoje Elazarin që të ngjyjej majën e gishtit të tij me ujë për të ma ftohur gjuhën, sepse po vuaj shumë në këtë zjarr!' Por Avrahami i tha: 'Kujtohu se ti ishe mirë në jetë kurse Elazari keq! Për këtë tani ai mund të gëzohet kurse

ti vuan shumë. Përveç kësaj, midis nesh e jush është një pafundësi e madhe. Edhe në qoftë se ndokush dëshiron të kalojë që këtej te ju, nuk mundet, as që mund kush të kalojë që andej te ne.'

'Të lutem, pra, o atë - i tha pasaniku - dërgoje Elazarin në shtëpinë e atit tim; - kam pesë vëllezër - që t'i paralajmërojë, që të mos vijnë edhe ata në këtë vend vuajtjesh!' Por Avrahami i tha: 'Ata kanë Mosheun dhe Profetët për t'i paralajmëruar. Le t'i dëgjojnë ata!'

JESUI DHE ATI

Pastaj Jesui u tha të gjithëve: «Mos u trembni e mos kini frikë. Ju besoni në Perëndinë, besoni edhe në mua! Në shtëpinë e Atit tim ka shumë banesa dhe po shkoj atje për t'ju përgatitur një vend. Po të mos ishte kështu, nuk do t'ju shqetësoja me pohimin se po shkoj. Po shkoj, pra, për t'ju përgatitur një vend. Pastaj do të kthehem për t'ju marrë me vete që të jeni edhe ju atje ku do të jem unë. Rrugën për në këtë vend ku po shkoj ju e dini.» Toma i tha: «Kur ende nuk e dimë se ku po shkon, atëherë si mund ta dimë rrugën për në atë vend.» Jesui u tha: «Unë jam rruga, e vërteta dhe jeta, dhe rrugë tjetër drejt Atit nuk ka. Në qoftë se më njihni mua tani, do të njiheni me Atin tim. Dhe tani e njihni atë dhe e patë.» Filipi i tha: «Na e trego Atin dhe kjo do të na mjaftojë.» Jesui iu përgjigj: «Kam kaq kohë me ty, Filip, dhe ende nuk më njeh? Kush më pa mua, pa edhe Atin. Si mund të

thuash atëherë: 'Na e trego Atin'? A nuk beson se nëpërmjet meje takohesh me Atin? Ajo që ju thashë, nuk vjen prej meje. Ati, që është në mua, Ai kryen veprat e tij me anën time. Më besoni mua: unë jetoj në Atin dhe Ati jeton në mua. Në qoftë se nuk më zini besë për fjalët, atëherë besoni për shkak të veprave që i bëra. Unë (Mesia) po ju them: Kush beson në mua, do t'i kryejë edhe veprat që bëj unë. Po, veprat e tij do t'ua kalojnë edhe veprave të mia, sepse po shkoj tek Ati. Atëherë do të bëj gjithçka, për të cilën ju do të luteni, por me kusht që t'i luteni Perëndisë në emrin tim. Kështu me anë të Birit do të duket madhështia e Atit. Në qoftë se luteni në emrin tim, unë do t'ju plotësoj çdo lutje.

Në qoftë se më doni, do t'i dëgjoni urdhrat e mi. Unë do t'i lutem Atit që t'ju japë Zëvendësin tim, Shpirtin e së Vërtetës që do të mbetet përgjithmonë me ju. Ata që i takojnë kësaj bote rebele nuk mund ta marrin, sepse nuk e shohin dhe as nuk e njohin. Por ju e njihni dhe ai do të mbetet mes jush dhe do të jetojë në ju. Nuk po ju lë vetëm si fëmijët jetimë, por do të kthehem te ju. Edhe pak e njerëzit e kësaj bote rebele nuk do të më shohin më. Por ju do të më shihni dhe do të jetoni, sepse edhe unë jetoj. Kush i pranon urdhrat e mi dhe i zbaton ata, ai tregon se është i lidhur me mua. E ai që lidhet me mua, edhe Ati im do të lidhet me të. Edhe unë do të lidhem me të, dhe do të njihem me të.» Ati do t'jua dërgojë Ndhimësin, për të më zëvendësuar, Shpirtin e Perëndisë.

Ky do t'ju kujtojë çdo gjë që ju thashë e do t'ju ndihmojë ta kuptoni.»

JESUI DHE DISHEPUJT E TIJ

«Unë jam hardhia e vërtetë dhe Ati im është vreshtari. Ai pret çdo shermend që nuk jep fryt dhe pastron shermendet që japin fryt që të japin edhe më shumë. Ju tashmë u pastruat me anën e lajmit që jua shpalla. Qëndroni të lidhur me mua, dhe unë do të mbetem i lidhur me ju. Vetëm në qoftë se qëndroni të lidhur me mua, mund të jepni fryt, sikurse edhe shermendi jep fryt vetëm në qoftë se është i lidhur me vetë hardhinë.

Unë jam hardhia, kurse ju jeni shermendet. Kush jeton në mua ashtu siç jetoj unë në të, jep shumë fryt. Në të vërtetë pa mua nuk mund të arrini asgjë. Kush nuk mbetet i lidhur me mua, hidhet poshtë dhe thahet. Shermende të tilla do të mblidhen e do të hidhen në zjarr, ku do të digjen. Në qoftë se ju mbeteni të lidhur me mua dhe fjalët e mia veprojnë në ju, mund të luteni për gjithçka që doni, dhe do ta merrni. Në qoftë se jepni shumë fryt, tregoni se jeni nxënësit e mi, dhe kështu do të duket madhështia e Atit tim.

Unë ju dua sikurse ju do edhe Ati. Rrini në këtë dashuri! Në qoftë se më dëgjoni mua, do të qëndroni në dashurinë time, sikurse edhe unë që dëgjova Atin tim dhe mbetem në dashurinë e Tij. Jua thashë këtë që të mbusheni me gëzim dhe që të mos ju mungojë më asnjë gëzim.

Ky është urdhri im: Ju duhet ta doni njëri-tjetrin siç ju desha unë. Askush nuk do më shumë se ai që jep jetën për miqtë e tij. Ju tregoheni si miqtë e mi në qoftë se bëni atë që ju urdhëroj unë. Unë s'do t'ju quaj më shërbëtorë, sepse shërbëtori nuk e di çdo gjë që do të bëjë zotëria i tij. Më mirë, do t'ju quaj miq; sepse ju njoftova të gjithëve për çdo gjë që dëgjova nga Ati im. Nuk më zgjodhët ju, por ju zgjodha unë. Ju zgjodha që të jepni shumë fryt dhe ai do të ketë qëndrueshmëri. Atë për të cilën i luteni Perëndisë në emrin tim, Perëndia do t'jua japë. Unë po ju jap vetëm këtë urdhër: duajeni njëri-tjetrin.

PABESIA E NJERËZVE

Kishin mbetur vetëm edhe dy ditë gjer në festën e Pashkës e gjer në javën e festës, në të cilën hahen bukë të ndorme. Kryepfëterinjtë dhe këshilltarët kërkonin rastin për ta arrestuar fshehtas Jesuin e për ta vvarë.

Pastaj Juda nga Karioti, një nga dymbëdhjetë nxënësit, shkoi te kryepfëterinjtë për t'ua futur Jesuin në dorë. Ata u gëzuan dhe i prematuan të holla. Që nga ai çast, Juda kërkonte rastin e volitshëm për ta tradhtuar Jesuin.

Ndërsa po hanin, ai u tha: «S'ka dyshim se njëri nga ju do të më tradhtojë - njëri që ha bashkë me mua.» Nxënësit u tronditën, dhe e pyetën njëri pas tjetrit: «Me siguri nuk e ke fjalën për mua, o Zot?» Jesui u përgjigj: «Do të jetë njëri nga ju të dymbëdhjetët, njëri që ha në çanakun e përbashkët.

Biri i njeriut, vërtet, do të vritet, siç thuhet në Shkrimin e shenjtë. Por mjerë njeriu që e tradhton Birin e njeriut! Më mirë të mos ishte lindur fare!»

Ndërsa po hanin, Jesui mori bukën, tha lutjen e falënderimit, e ndau bukën dhe ua dha nxënësve të tij e tha: «Merreni, ky është trupi im.» Pastaj mori kupën, tha lutjen e falënderimit, ua dha nxënësve e ata të gjithë pinë nga ajo. U tha: «Ky është gjaku që do të derdhet si flijim pajtues për të shumë veta, që të falen mëkatet. Me këtë gjak vuloset besëlidhja që Zoti e lidh me shumë veta. Unë po ju them: që tani nuk do ta pi më verën e darkës së Pashkëve derisa ta pi - një verë të re me ju në mbretërinë e Perëndisë.»

Pastaj kënduan psalmet e falënderimit dhe dolën për të shkuar në malin e Ullinjve.

Udhës Jesui u tha: «Ju të gjithë do të dilni të pabesë, sepse thuhet në Shkrimin e shenjtë: *Unë do ta vras bariun dhe delet e kopesë do të shpërndahen!* E pas ringjalljes sime, do të shkoj para jush në Galile.»

Pjetri e kundërshtoi: «Edhe në qoftë se lëkundet besimi i të tjerëve, nuk do të lëkundet besimi im.» «Mos u mashtro - i tha Jesui - Sonte, para se të këndojë gjeli, tri herë do të më mohosh.» E Pjetri tha me ngulm: «Këtë unë kurrë nuk do ta bëj, edhe në qoftë se duhet të vdes me ty.» Po ashtu thanë edhe të gjithë nxënësit e tjerë.

Arritën në një vend që quhej Gatshemeni. Atje Jesui u tha nxënësve të tij: «Rrini këtu, gjërsa të largohem dhe t'i lutem Zotit.» Mori me vete

Pjetrin, Jakovin dhe Gjonin. E zuri një frikë dhe duke u dridhur u tha: «Kam një barrë që gati po më mbyt. Qëndroni këtu dhe rrini zgjuar me mua.» Pastaj u largua pak, ra përmbys, dhe i lutej Zotit që, në qoftë se ishte e mundur, t'ia largonte atë çast vuajtjesh. «Aba, Atë, - tha ai - për ty gjithçka është e mundur! Largoje prej meje këtë kupë vuajtjesh. Megjithatë, le të bëhet jo siç dua unë, por si do ti.»

Pastaj u kthye te nxënësit dhe pa se i kishte zënë gjumi. I tha Pjetrit: «Simon, ti po fle? A nuk mund të mish zgjuar me mua as për një orë të vetme?» Pastaj u tha: «Rrini zgjuar e lutjuni Zotit që të mos dështoni në provën që po vjen. Jeni me qëllime të mira, por jeni, gjithashtu, njerëz të dobët.»

Jesui u largua edhe një herë dhe u lut me të njëjtat fjalë. Kur u kthye, i gjeti të përgjumur e me sy të rënduar. Nuk dinin si t'i përgjigjeshin.

Kur u kthye për herën e tretë te nxënësit, u tha: «Akoma po flini e pushoni? Mjaft më! Biri i njeriut do t'u dorëzohet menjëherë armiqve të Zotit. Ngrihuni në këmbë! Le të shkojmë. Ja, po vjen ai që do të më tradhtojë!»

Ndërsa po i thoshte këto, erdhi Juda, një nga dymbëdhjetë nxënësit, në krye të një çete njerëzish të armatosur me shpata e me shkopinj. I kishin dërguar kryepniftërinjtë e këshilltarët. Tradhtari ishte marrë vesh me ta për një shenjë dalluese: Kë unë do të përsëndes me puthje - u kishte thënë - ai është! Kapeni e shtijeni me rojë!»

Juda menjëherë iu afrua Jesuit, e përshëndeti dhe e puthi. Pastaj e kapën Jesuin dhe e arrestuan.

VDEKJA PAJTUESE E MESISË

Pastaj Pilati urdhëroi ta shpinin Jesuin e ta fshikullonin. Ushtarët gërshetuan një kurorë dhe ia vunë Jesuit në kokë. I hodhën supeve një mantel të kuq, iu afruan dhe thirrën: «Rroftë mbreti i çifutëve!» Dhe e goditën në fytyrë.

Pastaj Pilati doli përsëri e i tha popullit: «Po jua nxjerr që të shihni se s'kam gjetur asnjë arsye për dënimin e tij.» Kur doli Jesui, ishte veshur me kurorë ferrash në kokë dhe me mantel të kuq supeve. Pilati u tha çifutëve: «Ja, njeriu!» Kur e panë kryepriestërinjtë dhe rojtarët, bërtitën së bashku: «Kryqëzoje! Kryqëzoje!» Pilati u tha: «Kryqëzoheni vetë! Nuk gjeta asnjë arsye për ta dënuar.» Çifutët ia kthyen: «Ne kemi Ligjin. Sipas Ligjit tonë ai duhet të vdesë, sepse tha që është Biri i Perëndisë.»

Kur Pilati e dëgjoi këtë, u tremb edhe më tepër. Hyri prapë në kështjellë dhe pyeti Jesuin: «Nga vjen ti?» Por Jesui nuk iu përgjigj. Pilati i tha: «A nuk do të flasësh me mua? Ki parasysh se kam pushtet të të liroj por edhe pushtet të urdhëroj të të kryqëzojnë.» Jesui iu përgjigj: «Ke pushtet mbi mua, sepse Perëndia ta ka dhënë këtë pushtet. Prandaj ata që më dorëzuan te ti, kanë faj më të madh.» Për shkak të këtyre fjalëve Pilati kërkoi përsëri ta

lironte. Por turma bërtiti: «Në qoftë se e liron, ti nuk je mik i Cezarit! Dhe kush vetë quhet mbret, është kundër Cezarit.»

Kur e dëgjoi këtë Pilati, urdhëroi ta nxirrnin Jesuin përjashta. Shkoi në selinë e gjyqit, në vendin që quhet 'Kalldrëm', e aramaisht 'Gabata'. Ishte dita para Pashkës, rreth orës gjashtë. Pilati u tha çifutëve: «Ja, mbreti juaj!» Ata bërtitën: «Hiqe! Kryqëzoje!» Pilati i pyeti: «Ta kryqëzoj mbretin tuaj?» Kryepriestërinjtë iu përgjigjën: «I vetmi mbret yni është perandori në Romë.» Më në fund Pilati pranoi e dha urdhër ta kryqëzonin Jesuin.

Ushtarët e morën Jesuin. E detyruan ta mbante kryqin e vet jashtë qytetit, gjer në vendin që quhej 'Kafka' e aramaisht 'Gulgolta'. Atje, ata e kryqëzuan Jesuin. Në anën e djathtë dhe në anën e majtë të Jesuit kryqëzuan dy njerëz të tjerë. Pilati urdhëroi që të vihej në kryq një mbishkrim në të cilin ishte shkruar: 'Jesui nga Necareti, mbreti i çifutëve'. Vendi, ku e kryqëzuan Jesuin, s'ishte larg nga qyteti, prandaj shumë veta e lexuan mbishkrimin. Ishte i shkruar hebraisht, latinisht e greqisht. Kryepriestërinjtë i thanë Pilatit: «Mos e shkruaj: 'Mbreti i çifutëve', por ky pohoi: 'Unë jam mbreti i çifutëve!''' Pilati tha: «Çfarë shkrova, shkrova!» Pasi ushtarët e gozhduan Jesuin në kryq, i morën rrobat e tij të sipërme dhe i ndanë në katër pjesë. Secili mori një pjesë. Por petku i poshtëm ishte një copë e vetme. Ushtarët i thanë njëri-tjetrit: «Të mos e grisim; të

vendosim me short se kush do ta marrë.» Kështu u realizua ajo që ishte parafolur në Shkrimin e shenjtë: *I ndanë ndër vete rrobat e mia, e mbi tunikën time hodhën short.* Ushtarët bënë pikërisht ashtu.

Pranë kryqit ku varej Jesui, rinin katër gra: nëna e tij me motrën e saj, si dhe Maria, gruaja e Klopës, dhe Mirjama nga Magdala. Jesui pa se si nëna e tij po rrinte atje, dhe pranë saj nxënësi, të cilën e kishte shok të fëmijërisë. Pastaj i tha s'ëmës: «Ky është biri yt tani!» Nxënësit i tha: «Ajo është nëna jote tani!» Që nga ato ditë ky nxënës u kujdes për të duke e marrë në shtëpinë e vet.

Jesui e dinte tani se çdo gjë mbaroi dhe tha: «Kam etje!» Kështu u realizua fjala e Shkrimit të shenjtë. Pranë kryqit ishte një enë plot me uthull mpijës. Ushtarët zhytën një sfungjer në uthull, e vunë në majë të një kallami të hisopit dhe ia afruan gojës së Jesuit. Buzët e tij u lagën me uthull dhe pas kësaj tha: «Tani gjithçka u krye!» Koka iu var dhe kështu dha shpirt.

Udhëheqësit çifutë iu lutën Pilatit: «Urdhëroni t'u thyhen kërcinjtë të kryqëzuarve dhe të ulen prej kryqit.» Kështu thanë, sepse ishte e premtë dhe se nuk deshën t'i linin të vdekurit të varur në kryq edhe të shtunës. Përveç kësaj, e shtuna që po vinte ishte një festë solemne e veçantë.

Ushtarët shkuan dhe ua thyen kërcinjtë të dy njerëzve që ishin kryqëzuar bashkë me Jesuin. Kur erdhën te Jesui, vunë re se ai tashmë kishte vdekur. Prandaj nukia thyen kërcinjtë.

Por njëri nga ushtarët e shpoi me heshtë në brinjë. Pastaj rrodhi gjak e ujë. Njeriu që e pa, dëshmoi për këtë. E dimë se ai tha të vërtetën dhe vetë ai e di. Prandaj mund t'i besoni. Kjo ndodhi që të realizohet ajo që ishte shkruar në Shkrimin e shenjtë: *Asnjë kockë nuk do t'i thyhet.* Dhe në një vend tjetër thuhet: *Do ta shohin Atë që shpuan.*

Pasi ndodhi kjo, Jozefi nga Ramataimi iu lut Pilatit ta lejojë ta zbriste nga kryqi trupin e Jesuit. Josefi ishte nxënës i Jesuit, por fshehtazi, sepse kishte frikë nga udhëheqësit çifutë. Pilati ia dorëzoi kufomën, dhe Josefi e zbriti nga kryqi. Nakdimoni që e kishte vizituar Jesuin njëherë natën, erdhi gjithashtu; solli me vete rreth tridhjetë kilogramë mirrë dhe aloe të përzier. Dy njerëzit e morën kufomën e Jesuit dhe e mbështollën me pëlhurë dhe e lye me vajra të parfumuara, sipas zakonit të çifutëve, kur varrosen dikush.

Pranë vendit ku e ekzekutuan Jesuin, ndodhej një kopsht. Atje ishte një shpellë e re varrimi, në të cilën ende nuk ishte varrosur njeri. Aty, pra, e vunë në varr Jesuin, sepse ishte dita para së shtunës dhe ngaqë varri ishte afër.

Një nga kriminelët e kryqëzuar së bashku me të e fyeu Jesuin: «A nuk je ti Mesia? Shpëtoje veten edhe ne!» Por ai tjetri e qortoi shokun: «Edhe tani s'ke frikë nga Perëndia? Megjithatë ti je i dënuar me vdekje, ...edhe me të drejtë! Ne të dy po vuajmë ndëshkimin që meritojmë. Por

ai nuk bëri asnjë të keqe!» E Jesuit i tha: «Kujtomë, o Jesu, kur të vish si mbret që të mbretërosh!» Jesui i tha: «Unë (Mesia) po të them, që sot do të jesh me mua në parajsë!»

Rreth orës dymbëdhjetë u errësua dielli dhe në tërë vendin u bë errësirë gjer në orën tre të pasditës. Pastaj perdja e Tempullit u çua mes për mes.

Dhe Jesui bërtiti me zë të lartë: «O Atë, në duart e tua po e dorëzoi shpirtin tim.» Me këto fjalë dha shpirt.

RINGJALLJA E MESISË

Në mbrëmje, kur kaloi e shtuna e po agonte dita e diel, Mirjama nga Magdala u nis bashkë me Mirjamën tjetër që të kujdeseshin për varrin. Papritur toka u tund nga tërmeti, sepse engjëlli i Zotit zbriti nga qielli, iu afrua varrit, rrokullisi gurin dhe u ul mbi të. Fytyra e tij ndriti si vetëtima, dhe petku i tij ishte i bardhë si borë. Rojtarët aq shumë u trembën sa që u drodhën dhe u ra nuri i vdekjes.

Engjëlli u tha grave: «Mos u trembni! E di se e kërkonti Jesuin, të cilin e kryqëzuan. Ai nuk është këtu! U ngjall siç tha! Afrohuni e shikoni vendin ku ishte vënë! E tani shkoni shpejt te nxënësit e tij dhe thuajuni se Zoti e ngjalli nga të vdekurit! Po shkon përpara jush në Galile. Atje do ta shihni. Ju mund t'i besoni fjalës sime.»

Ato menjëherë u larguan nga varri me frikë, e megjithatë, me gëzim të madh. Shkuan me nxitim t'i lajmëronin nxënësit e tij. Papritur Jesui qëndronte para tyre e u tha: «Ju

përhëndes!» Gratë ranë përmbys para tij dhe ia shtrënguan këmbët. «Mos kini frikë - u tha Jesui. Shkoni e lajmëroni nxënësit e mi që të shkojnë në Galile. Atje do të më shohin.»

Ndërsa gratë ishin ende në rugë, disa nga rojtarët u kthyen me vrap nga varri dhe shkuan në qytet. Ata i njoftuan kryepfistërinjtë për atë që ndodhi. Këta u morën vesh me këshilltarët se ç'të bënin pastaj. Ata i blenë ushtarët me shumë të holla dhe i urdhëruan: «Thoni: nxënësit e tij erdhën natën, e, ndërsa ne po flinim, e vodhën trupin. Në rast se guvernatori e merr vesh, ne do ta rregullojmë çështjen me të. Ju s'keni përse të frikësoheni!» Rojtarët i morën paratë dhe bënë ashtu si u urdhëruan.

Kjo përrallë është e përhapur nëpër çifutët edhe sot e kësaj dite.

Të njëmbëdhjetë nxënësit shkuan në Galile, në atë mal që kishte caktuar Jesui. Kur e panë atje, ranë përmbys para tij, por disa e bënë këtë me mëdyshje. Jesui iu afrua atyre e u tha: «Zoti më ka dhënë fuqi të plota të pakufizuara në qiell dhe në tokë. Për këtë shkoni tek të gjitha kombet e botës e bëni prej tyre nxënës të mi! Pagëzoni në emër të Atit, të Birit e të Shpirtit të shenjtë, dhe mësojini të zbatojnë gjithçka që ju kam urdhëruar! Dini këtë: Unë jam me ju gjithmonë, deri në mbanimin e kësaj epoke!»

Pasi Jesui, Zoti, e kishte thënë këtë, u ngrit në qiell dhe u ul në anën e djathtë të Perëndisë.

ARDHJA E SHPIRTIT TË SHENJTË

Në festën çifute të rëshajëve ishin të mbledhur përsëri të gjithë ata që ishin në anën e Jesuit. Papritur u dëgjua një zhurmë e madhe, sikur zbriste nga qielli një stuhi. Pastaj u duk diçka si zjarr që u nda dhe në secilin nga ata u ul një gjuhë e flakës. Të gjithë u mbushën me Shpirtin e shenjtë e filluan të flitnin në gjuhë të ndryshme, secili ashtu siç e bënte të fliste Shpirti.

Atëherë qëndronin në Jerusalem çifutë të përshpirtshëm të ardhur nga të gjitha kombet e botës (romake).

Atëherë u ngritën në këmbë Pjetri bashkë me apostujt e tjerë. Pjetri thirri me zë të lartë: «Ju, çifutë nga mbarë bota (romake) e të gjithë ju banorë të Jerusalemit! Më dëgjoni e lermëni t'ju shpjegoj çfarë po ndodh këtu. Këta njerëz nuk janë të dehur. është vetëm ora nëntë. Këtu po ndodh, përkundrazi, çfarë paratha Perëndia me anë të profetit Joel:

Kur të fillojë koha e fundit, thotë Zoti, unë do t'i mbush të gjithë njerëzit me Shpirtin tim.

Kushdo që merr anën e Zotit dhe e thërret për ndihmë, do të shpëtojë.

Për këtë arsye të gjithë njerëzit në Izrael duhet të pranojnë se Perëndia e bëri Zot e Shpëtimtar këtë Jesu, që ju kryqëzuar.»

Kjo fjalë i theri në zemër dhe ata e pyetën Pjetrin dhe apostujt e tjerë: «Çfarë duhet të bëjmë ne, o vëllezër?» Pjetri u përgjigj: «Largohuni nga mëkatet tuaja dhe kthehuni te Zoti.

Pagëzohuni të gjithë në emër të Jesuit, Mesisë, që t'ju falen mëkatet e që të merrni Shpirtin e shenjtë.

Shumë veta i morën për zemër fjalët e tij dhe u pagëzuan. Atë ditë Zoti i shtoi bashkësisë rreth tri mijë veta.

Ata të gjithë rrinin vazhdimisht së bashku; mësonin nga apostujt dhe i ndanin të gjitha me njëri-tjetrin, festonin darkën e Zotit dhe i luteshin Perëndisë së bashku.

Ditë për ditë mblihdeshin në Tempull dhe në shtëpitë e tyre festonin me gëzim të madh, me gaz e me zemra të pastërta darkën e Zotit. E lavdëronin Perëndinë dhe mbarë populli i nderonte. Çdo ditë Perëndia çonte tek ata edhe njerëz të tjerë, që donte t'i shpëtonte Ai.

KUSHTET E KTHIMIT TE PERËNDIA

Ndërkaq Sauli i sulmonte ashpër nxënësit e Zotit e bënte gjithçka për t'i shfarosur. Shkoi te kryepriesti, dhe kërkoi nga ai leje e rekomandime për sinagogat e Damaskut. Edhe atje mendonte të kërkonte për anëtarët e këtij sekti të ri arrestimin e tyre, burra e gra, për t'i sjellë të lidhur në Jerusalem.

Udhës për në Damask, pak para qytetit, papritur i shndriti një dritë nga qielli. U rrëzua për tokë dhe dëgjoi një zë që i tha: «Saul, Saul, përse po më përndjek?» «Kush je ti, o Zot? - pyeti ai. Unë jam Jesui që ti e përndjek - i tha zëri. Por tani ngrihu

dhe shko në qytet! Atje do të mësosh çfarë duhet të bësh!»

Bashkëudhëtarët e Saulit u trembën. E dëgjuan, vërtet, zërin (e Saulit), por nuk panë tjetër njeri. Kur Sauli u ngrit dhe i hapi sytë, nuk shihte asgjë. Atëherë e morën për dore dhe e çuan në Damask. Ai qëndroi tri ditë i verbër. Gjatë kësaj kohe as nuk hëngri e as nuk piu.

Në Damask banonte njëri nga nxënësit e Jesuit me emrin Hanani. Atij iu shfaq Zoti e i tha: «O Hanani!» «Urdhëro, o Zot», iu përgjigj ai.

Pastaj Hananija hyri në atë shtëpi dhe ia vuri duart Saulit. «Vëlla Saul, Zoti më ka dërguar, vetë Jesui i cili t'u shfaq ty udhës. Ti do ta rifitosh dritën e syve dhe do të mbushesh me Shpirtin e shenjtë.» Aty për aty Saulit i ra diçka prej syve si luspë peshku dhe menjëherë iu kthye drita e syve. U ngrit dhe u pagëzua. Pastaj hëngri diçka dhe e mori veten.

Pastaj shkoi menjëherë në sinagoga dhe predikoi për Jesuin si Birin e Perëndisë.

JETA E RE

Lavdi Perëndisë, Atit të Jesuit, Mesisë! Në mëshirën e tij të madhe na ka rilindur dhe na ka mbushur me një shpresë të bazuar në një realitet të ardhshëm. Kjo shpresë e ka themelin e saj në faktin që Jesui, Mesia, u ngjall nga të vdekurit. Ajo i drejtohet jetës së re, të cilën Ai jua mban gati në qiell, si trashëgim që kurrë s'do të kalojë, as do të prishet e as do të vjetrohët. Në qoftë se vazhdoni t'i

besoni, ai do të mbajë mbi ju dorën e tij të fortë dhe do t'ju ruajë, që të shpëtoni dhe të merrni jetën e përjetshme që ju është caktuar në fund të kësaj kohe.

Për këtë, jeni plot gëzim, megjithëse tani duhet të vuani për një kohë të shkurtër dhe të viheni në prova të ndryshme. Kjo ndodh që besimi juaj të themelohet plotësisht në Perëndinë. Si ari i paqëndrueshëm kullohet në zjarr për të parë cilësinë e tij, ashtu edhe besimi juaj, që është më i vlefshëm se ari, kullohet në zjarrin e vuajtjeve. Në qoftë se besimi juaj del si i vërtetë, Perëndia do t'ju shpërblejë me nderim dhe madhësi në ditën kur Jesui, Mesia, të duket me madhësinë e tij. Atë e doni, megjithëse kurrë nuk e patë. Ju i besoni atij, megjithëse tani nuk e shihni. Për këtë arsye, tashmë jeni të mbushur me gëzim të patregueshëm dhe me një galdim që vjen nga Perëndia. Ju jeni të bindur, se besimi juaj do t'ju sjellë shpëtimin e fundit, jetën e përjetshme.

Prandaj rini gati dhe qëndroni të arsyeshëm. Vëreni tërë shpresën tuaj në atë që Perëndia do t'ju dhurojë kur Jesui, Mesia, do të duket në madhësinë e tij. Dëgjojeni Perëndinë dhe mos jetoni sipas dëshirave tuaja egoiste, si atëherë kur nuk e njihnit të vërtetën. Në gjithçka që bëni, duhet të tregoheni si njerëz që Perëndia i ka veçuar për t'i takuar, sepse Ai që ju ka thirrur, tha: *Unë jam i shenjtë; prandaj ju duhet të pasqyroni karakterin tim të shenjtë.*

Ju e quani Perëndinë 'Atë' kur i luteni Atij. Por merreni me mend se të gjithë

njerëzit pa dallim do të japin llogari para tij për gjithçka që bëjnë. Prandaj bëni një jetë të dëgjësës ndaj tij, derisa të jeni në dhe të huaj. Ju e dini se me çfarë çmimi u çliruat, që të mos jetoni më pa kuptim dhe pa dobi, e këtë e keni trashëguar nga stërgjyshërit tuaj. Ju nuk u çliuat me argjend ose me ar - ata e humbin vlerën e tyre - por me derdhjen e gjakut të çmueshëm të një qengji flijimi, me derdhjen e gjakut të Mesisë. Atë e caktoi Perëndia si Shpëtimtar para se të krijonte botën. Por tani, në fund të kësaj kohe, erdhi në botë për hirin tuaj. Me anën e tij u bëtë besimtarë në Atë që e ngjalli Jesusin nga të vdekurit dhe i dha madhësitë qiellore. Tani vëreni tërë besimin tuaj dhe të gjitha shpresat tuaja te Perëndia.

Ju u nënshtuat me plot bindje lajmit shpëtues të Perëndisë dhe kështu u bëtë të aftë t'i doni bashkëbesimtarët tuaj. Duajeni njëri-tjetrin me të vërtetë e me gjithë zemër! Ju u bëtë njerëz të rinj, të rilindur, por kësaj here, jo të lindur me anë të farës së njerëzve të vdekshëm, por me anë të Fjalës së Perëndisë që vepron dhe qëndron përgjithmonë.

Mendojuni mirë se për ata që bëjnë padrejtësi, Perëndia s'ka asnjë vend në mbretërinë e tij. Mos e mashtroni veten! As ata që bëjnë imoralitet, që bëjnë idhujtari, që bëjnë tradhti bashkëshortore, ose që kanë marrëdhënie seksuale me dikë tjetër të njëjtë seks, as vjedhësit, as fajdexhinjtë, as pijanecët, as shpifësit, dhe as hajdutët nuk do të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë. E njerëz të

tillë kishte edhe ndër ju! Por tani ju u latë, u bëtë populli i shenjtë i Perëndisë, dhe morët pajësinë (para gjyqit të Tij). Në të vërtetë ju jeni të lidhur me Jesu Mesinë, Zotin, dhe morët Shpirtin e Perëndisë sonë.

Nga Zoti rrjedh mësimi që jua transmetoj: atë natë kur Zoti Jesu iu dorëzua drejtësisë, mori bukën, tha lutjen e falënderimit, e theu e tha: 'Ky është trupi im që flijohet për ju. Bëjeni këtë në përkujtimin tim!' Po ashtu, pasi u krye darka, mori kupën e tha: 'Kjo kupë është besëlidhja e re e Perëndisë që vulozet me derdhjen e gjakut tim. Bëjeni këtë sa herë që të pini nga ajo, në përkujtimin tim.'

Pra, kurdo që ta hani këtë bukë e të pini nga kjo kupë, tregoni se e përvetësuar flijimin e Mesisë, derisa të vijë ai. Prandaj, kushdo që e feston Darkën e Zotit me mospërfillje, e përbuz Zotin që u flijua për të. Për këtë secili, më së pari, le ta shqyrtojë mirë veten e vetëm atëherë le ta hajë këtë bukë e le të pijë nga kjo kupë. Kush nuk e njeh kuptimin e flijimit të Zotit, kur ha e pi, ia ndjell vetes dënimin.

Ne e dimë që kur të hiqet çadra, në të cilën tani po jetojmë, d.m.th. trupi ynë, Perëndia mban për ne gati një mbështjellëse tjetër; një shtëpi që s'është ndërtuar nga njerëzit dhe që qëndron përgjithmonë. Kush i takon Mesisë, u bë njeri i ri. Ajo që ishte njëherë, mbaroi; filloi diçka krejt e re. Këtë e bëri Perëndia. Megjithëse ishim armiq të tij, me anë të Mesisë na pajtoi me vete. Mua më dha për detyrë ta përhap këtë lajm të pajtimit.

Me anë të Mesisë, Perëndia vetë veproi dhe largoi atë që i ndante njerëzit prej Tij. Nuk u llogarit më mëkatet e tyre dhe na e besoi neve lajmin e pajtimit.

Prandaj në emër të Mesisë, u drejtohem të gjithë njerëzve. Vetë Perëndia i thërret ata kur unë u them: 'Në emër të Mesisë ju lutem me ngulm: Pranojeni amnistinë që ju bën Perëndia!' Perëndia dënoi si mëkatar në vendin tonë Mesinë që ishte pa asnjë mëkat, që ne të marrim pafajësinë në saje të Mesisë.

Vëllezër, pasi Perëndia kishte qaq mëshirë për ne, ju bëj thirrje: Vëreni tërë jetën tuaj në dispozicion të Perëndisë. Kushtojini atij veten tuaj si flijim të gjallë që do t'i pëlqejë. Kështu do ta adhuron Perëndinë siç duhet. Mos lejoni të kushtëzoheni nga bota. Përkundrazi, pranoni të shndërroheni plotësisht. Pranoni t'i jepni vetes një pikëpamje të re. Atëherë do të kuptoni çfarë Perëndia kërkon prej jush. Atëherë do të dini çfarë është e mirë dhe e përsosur, dhe çfarë i pëlqen Perëndisë.

Shikojeni veten tuaj, o vëllezër! Cilët i thirr Perëndia (për shpëtim)? Mezi është ndonjëri prej jush me shumë shkollë, me influencë ose i nderuar. Perëndia zgjodhi pikërisht njerëz të thjeshtë dhe pa influencë për të poshtëruar filozofët dhe të shquarit! Zgjodhi njerëz të parëndësishëm dhe të përbuzur që nuk vlejnin asgjë para botës, sepse kështu donte t'i asgjësonte ata që gjoja vlejnin shumë para njerëzve. Askush të mos mburret para Perëndisë.

Por ju, Perëndia ju ka thirrur që të jeni të lidhur me Mesinë. Kjo është urtësia jonë, që vjen nga Perëndia. Me anë të Tij u pajtuam me Perëndinë. Me anë të tij Perëndia na bëri popullin e vet dhe na çliroi nga fajësia jonë. Kështu duhet të jetë, siç është shkruar në Shkrimin e shenjtë: *Kush dëshironi të jetë krenar, le të jetë krenar për atë që bëri Zoti.*

A nuk e dini ju se, si bashkësi, jeni Tempulli i Perëndisë dhe se Shpirti i Perëndisë banon në ju? Kush e shkatërroi këtë bashkësi, Perëndia do ta shkatërrojë edhe atë. Në të vërtetë Tempulli i përket Perëndisë, e ky Tempull jeni ju!

Nuk duam, vëllezër, t'ju mbajmë në terr rreth çështjes së atyre që vdiqën. Atëherë nuk duhet të trishtoheni si ata që s'kanë asnjë shpresë. Besojmë se Jesui, Mesia, vdiq dhe u ngjall. Me aq siguri Perëndia do t'i sjellë bashkë me Jesuin ata që vdiqën duke besuar në të. Ju mund të jeni të qetë: ata që tashmë kanë vdekur nuk do të jenë në pozitën e pavolitshme ndaj neve që do të jemi ende gjallë me ardhjen e Zotit. Unë mund t'i referohem një fjale të Zotit që thotë: Kur të dalë urdhri i Zotit, kur të therrasë kryeengjelli, kur t'i bjerë trumbetës, vetë Zoti do të zbresë nga qielli. Më së pari, do të ngjallen të gjithë ata që vdiqën duke i besuar Zotit. Vetëm atëherë ne që mbetemi gjallë, do të rëmbehemi bashkë me ta në takim me Zotin që vjen në re. Ky takim do të ndodhë në hapësirën ajrore. Kështu do të jemi përgjithmonë me Zotin. Jepini zemër njerëzve tjetrit me këto fjale!

QIELLI I RI DHE TOKA E RE

Kini kujdes: Jesui, Mesia, po vjen me re. Të gjithë do ta shohin, edhe ata që e shpuan. Të gjitha fiset e tokës do të vajojnë për shkak të tij. Po. Amen!

Pastaj pashë një fron të madh dhe të bardhë dhe Atë që rri në të. Me shikimin e tij u zhduk toka e qielli pa lënë gjurme fare. Pashë të gjithë të vdekurit - të mëdhenj e të vegjël, në këmbë para fronit. U hapën librat (në të cilët janë shkruar të gjitha veprat e njerëzve). Pastaj u hap edhe një libër tjetër: libri i jetës. Të vdekurit u gjykuan sipas veprave të tyre që ishin shkruara në libra. Edhe deti i ktheu të vdekurit që ishin në të. Po ashtu edhe Vdekja dhe Bota e të vdekurve i liruuan të vdekurit e tyre. Të gjithë u gjykuan sipas veprave të tyre. Vdekja dhe bota e të vdekurve u hodhën në liqenin e zjarrtë. Liqeni i zjarrtë është vdekja e dytë. Kushdo, emri i të cilit nuk u gjet i shkruar në librin e jetës, u plandos në liqenin e zjarrtë.

Pastaj pashë një qiell të ri dhe një tokë të re. Qielli i parë dhe toka e parë ishin zhdukur dhe deti s'ishte më aty. Ai do t'i fshijë të gjithë lotët nga sytë e tyre. S'do të ketë më as vdekje, as vaj, as ofshamë, as dhembje. Rendi i mëparshëm mori fund.»

Pastaj Ai që minte në fron tha: «Tani unë i bëj të gjitha të reja!» Ai më tha: «Shkruaji këto fjalë, sepse janë të vërteta dhe të besueshme.» E vazhdoi: «Po, ato u realizuan! Unë jam I Pari

dhe I Fundit! Fillimi dhe Mbarimi! Atij që ka etje, unë do t'i jap të pijë falas. Unë do t'i japë ujë nga burimi i jetës. Kush korr fitoren, do ta marrë nga unë këtë dhuratë, dhe unë do të jem Perëndia e tij, dhe ai do të jetë biri im. Por frikacakët, dhe të pabesët, të përdhosurit, vrasësit dhe tradhtarët bashkëshortorë, shortarët dhe idhujtarët, e të gjithë ata që largohen nga e vërteta, fatin e kanë në liqenin që digjet me squfur të zjarrtë.» Kjo është vdekja e dytë.

Njëri nga shtatë engjëjt që mbanin shtatë gotat plot me shtatë katastrofat e fundit, u afrua e më tha: «Afrohu! Do të të tregoj Nusen, Gruan e Qengjit.» Shpirti më shtyri në dorë dhe në vegim engjëlli më çoi në majë të një mali të lartë. Ma tregoi qytetin që i takon Perëndisë, Jerusalemin që kishte zbritur nga qielli, prej Perëndisë. Shkëlqente nga madhështia e Perëndisë dhe ndrinte si një gur i çmueshëm, si jaspis i kthjellët, si kristal. Qyteti ishte rrethuar me mure të mëdha e të larta me dymbëdhjetë porta. Portat i ruanin dymbëdhjetë engjëj, dhe emrat e dymbëdhjetë fiseve të Izraelit ishin shkruar në to. Dymbëdhjetë portat - dymbëdhjetë margaritarë: secila portë përbëhej nga një margaritar i vetëm. Rruga kryesore - ar i kulluar, i tejdukshëm si xham.

Në qytet tempull nuk pashë. Perëndia, Zoti i të gjithave, është vetë tempulli i tij dhe Qengji bashkë me Të. Qyteti s'ka nevojë për diell as për hënë për t'u ndriçuar. Madhështia e Perëndisë e ndriçon dhe Qengji është dielli i tij.

Popujt do të jetojnë në dritën që del nga qyteti. Mbretërit e botës do të sjellin në të dhuratat e tyre. Portat e tij do të jenë të hapura gjithë ditën: kurrë s'do të mbyllen, sepse aty nuk do të ketë më natë! Në të do të sillen dhuratat madhështore dhe pasuria e popujve. Por në të s'do të hyjë asgjë që nuk është e pastër, as ai që bën vepra të poshtra ose gënjen; do të hyjnë vetëm ata që janë të shkruar në librin e jetës së Qengjit.

Engjëlli më tregoi edhe lumin e ujit jetëdhënës: ishte i pastër si kristali. Lumi e ka burimin e tij në fronin e Perëndisë dhe të Qengjit Shpirti i shenjtë dhe Nusja përgjigjen: «Eja!» Kush e dëgjon këtë, le të thotë: «Eja!» Kush ka etje, le të vijë, dhe kush do ta pijë ujin e jetës falas, atij do t'i jepet falas!

Por Ai që e garantoj të vërtetën e të gjitha këtyre fjalëve, thotë: «Po, po vij për së shpejti!»

Amen! Eja, o Zot, Jesu!

Hiri i Zotit Jesu qoftë me të gjithë!

SI MUND TË NJIHESH ME ZOTIN

Lexoje këtë faqe kur je vetëm e vetëm me Zotin, dhe lutju që të njihesh me Zotin Jesu si shpëtimtarin tënd personal. Një besimtar i vërtetë është një njeri që beson në Zotin Jesu që të shpëtojë nga fajësia dhe fuqia e mëkatit - dhe ia dorëzon atij jetën si Zotit të tij - dhe e pranon si të tillë para botës. Këtu janë disa hape të thjeshta për t'ju ndihmuar që ta bësh këtë hap.

1. Afrojuni atij duke i pranuar mëkatin dhe fajësinë tënd. Ai është rruga për në Perëndinë. Jesui thotë: 'Unë jam rruga, e vërteta dhe jeta. Askush nuk vjen tek Ati veçse nëpërmjet meje'. Përveç kësaj premtion kështu: 'Ai që vjen tek unë, aspak s'do ta refuzoj'. Përsëri ka premtuar: 'Në qoftë se i pranojmë mëkatet tona, ai është besnik dhe i drejtë; na i fal mëkatet dhe na pastron nga çdo papastërti.'

2. Pranoje premtimin e tij të ndjesës Në kryq të Gulgoltës, ai u vras dhe u plagos për shkak të mëkateve tona, u rrah për të keqen që bëmë ne. Ne jemi të shëruar me ndëshkimin që pësoi ai, ne jemi të rikthyer nga goditjet që mori ai. Por Zoti bëri që ndëshkimi dhe dënimi, që meritonim të gjithë ne të binte mbi të.

3. Pastaj me besim të thjeshtë pranoje Zotin Jesu si shpëtimtarin tënd Këtu është premtimi: Atyre që e pranuan dhe besuan në të u dha të drejtën të bëheshin fëmijë të Perëndisë.' Këtu është edhe një premtim: Kush e ka Birin e Perëndisë, e ka edhe jetën. Kush nuk e ka Birin, nuk e ka as edhe jetën.

...Këtu është edhe një premtim: ...

4. Pastaj pranoji dikujt se je bërë besimtar në Zotin Jesu, dhe ke ndër mend t'i shërbejë. Lutju një besimtar të vërtetë t'i lutet Perëndisë bashkë me ty dhe t'ju ndihmojë me problemet e tua. Lexoji këto vargjet nga Bibla çdo ditë dhe mësoji përmendësh. Vër menjanë kohë të veçanta çdo ditë për t'i lutur Zotit. Shko në shërbesa fetare ku mund të takohesh me besimtarë të tjerë në Zotin Jesu, dhe kërkoje miqësinë dhe ndihmën e tyre për jetën tënde.

SI MUND TË NJËHESH ME ZOTIN

4. Pastaj pranoji dikujt se Je bere besimtar ne Zotin Jesu, dhe ke ndermend t'i shpreheje. Lutju ne besimtar te vertete ti lutet Perendise paske me ty dhe t'ju ndihmoje me problemet e tua. LEXOJI keto vargjet nga Bibla qdo dite dhe mesoni përmendesh. VËR MENDANË KOTË TË VEÇANTA QDO DITE PËR TË LUTUR ZOTIN. SHKO NË SHËRËPSA LEJTE KU MUND TË TAKOHESH ME BESIMTARË TË TIJË NE ZOTIN JESU, DHE KËRKOJE MËSHIRË DHE NDËSHIMËN E TYRE PËR JEJEN TËNDE.

1. Afrojuni atij duke i pranuar mekatet dhe fajet tuaj. Ai është rruga për në Perëndinë. Jesu thotë: "Unë jam rruga, e vërteta dhe jeta. Askush nuk vjen tek. Ai veçse jepemijet meje". Përveç kësaj premtion kështu: 'Ai që vjen tek në, aspak s'do ta refuzoj'. Përsëri ka premtuar: 'Në qoftë se i pranohet mekatet tona, ai është besnik dhe i drejtë; na i fal mekatet dhe na pastron nga qdo papasteri'.

2. Pranoje premtimin e tij të ndjesës. Në kryq të Julgotes, ai u vras dhe u plagos për shkak të mekateve tona, u rrah për të keqen që bëmë ne. Ne jemi të shëruar me ndeshkimin që bësoi ai, ne jemi të rikthyer nga goditjet që morim. Por Zoti bëri që ndeshkimi dhe dëmmi, që meritonim të gjithë ne të binte mbi të.

3. Pastaj me besim të thjeshtë pranoje Zotin Jesu si zotëtimtarin tënd. Këtu është premtimi: A tyre që e pranuan dhe besuan në të, dhe të drejtën të babeshit, fami të Perëndisë, këtu është premtimi: "A Biri, nuk e ka asnjë të njëjtë me të, dhe të njëjtë me të."

Për të marrë ekzemplare të tjera, shkruani në këtë adresë:

**Zotni Ernest Allen
43, Oaklands Avenue
BELFAST 4
Northern Ireland
ANGLI**